

Karneval

Roen hadde senket seg over miljøstasjonen. De fleste av avfallsbilene hadde kommet tilbake fra dagens arbeid, og var opptatt med kveldens gjøremål. Wilma og Waldemar, de to gatefeierne, var på vei fra bilvasken, mens Walter hjalp Wanda med å gjøre ren bakspeilene sine. Kranbilen Goliat og den tre-akslede kontainerbilen Samson diskuterte som vanlig noe veldig viktig, og Vera fortalte Willy historier fra de gode, gamle dager. Kveldsroen ble brutt da Klara og Malvina kom flyvende inn garasjedøra som to små virvelvinder.

- Vi har store nyheter! ropte Klara. - Det skal være karneval i Blåsterby igjen! Malvina ville ikke at Klara skulle fortelle hele den store nyheten alene. - De har allerede annonsert det på skolen, det skal være karneval på torget på lørdag, avbrøt hun.

- Husker du karnevalet i fjor? spurte hun Walter, resirkuleringsbilen.

- Hvordan kan vi glemme alle de morsomme kostymene? svarte Wilma entusiastisk.

- Folk fra forstedene kledde seg ut som indianere, og de som bor i Gamlebyen kledde seg ut som cowboyer, sa Vera til Willy, som så ut som et spørsmålstegn. Den vesle traktoren hadde ikke bodd på miljøstasjonen året før, så han hadde ikke fått med seg den flotte festen.

- Barna løp rundt med digre fjær på hodet. Vi hjalp dem å stelle det hele i stand, la Waldemar til. - Det var Wanda sin ide å farge fjær vi hadde funnet og lime dem på tøyremser laget av gamle gardiner.

- Jada, jeg husker det og, sukket Waldemar. - Det er vanskelig å glemme det. Jeg har aldri feiet så mye i hele mitt liv. Men nå er det på tide å komme seg til sengs. Vi har en lang dag foran oss i morgen.

Morgenen etter var Malvina og Klara de første som rullet ut av porten på miljøstasjonen. Da de kom til forstedene, skilte de lag og dro hver til sitt.

Klara tømte den ene avfallsdunken etter den andre. Hun jobbet grundig og rolig, og lurte på om hun kom til å møte sine favoritt-småfolk som bodde i det lilla huset. Der bodde det tre små gutter, og hvis de var ute i hagen og lekte, vinket de alltid til henne. Hun kom mot huset med et høyt smell, men den eneste hun møtte der var Leo, som satt på trappa og så trist ut.

- Hva er i veien, Leo? Hun så bekymret på ham.

- Ingenting, sukket den vesle gutten. Men Klara ga seg ikke, og rullet nærmere.

- Du kan fortelle meg hva som plager deg, så kanskje jeg kan hjelpe deg?
- Jeg vet ikke hva jeg skal kle meg ut som på karnevalet. Begge brødrene mine har allerede bestemt seg. Peter skal være feier og Georg skal være snømann. Jeg er den eneste som ikke kan finne på noe tøft.
- Å, hvis det er problemet, så kan vi nok hjelpe deg, smilte Klara. - Jeg drar tilbake til miljøstasjonen og spør Waldemar, den store gatefeieren, om å hjelpe til med å lage et kostyme til deg. Han har alltid gode ideer!
- Wow, det hadde vært kjempebra! Georgs ansikt lyste opp. - Brødrene mine hadde blitt så overrasket hvis jeg hadde vunnet konkurransen!
- Da sees vi i morgen! Klara vinket farvel.

Senere på kvelden sto alle på miljøstasjonen og lyttet mens Klara fortalte om Leo.

- Jeg må hjelpe ham! Jeg må finne et kostyme som gjør at han vinner førstepremien, forklarte hun til de andre. Akkurat da rullet Malvina inn gjennom garasjedøren og hørte hva hun sa.
 - Jeg beklager, men førsteplassen er allerede tatt! Tidligere i ettermiddag lovet jeg Sam i Epleblomstgata at jeg ville hjelpe ham med å lage et kostyme slik at han kunne vinne konkurransen!
 - Huffameg, vi kommer til å få en stor kringel her snart. Wilma ristet på hodet. - Hvis Klara og Malvina begynner å krangle, bør vi løpe og gjemme oss!
 - Hva mener du med at den er «tatt»? Klara hevet stemmen. - Ikke tull med meg! Jeg lovet den til Leo før du lovet den til Sam, så førsteplassen er vår!
- Malvina pustet dypt inn og skulle akkurat si sin hjertens mening, da Vera avbrøt dem. Den kloke, gamle tankbilen så at det var en storm på vei, og bestemte seg for at det var på tide å gripe inn.
- Jeg tror ikke det er noe poeng i å bli uvenner over dette. Hvis jeg ikke tar feil, er en konkurranse en konkurranse nettopp fordi alle har en kjangs til å vinne. Du kan ikke bare «ta» førsteplassen på forhånd. Det er mulig at Sam eller Leo vinner kostymekonkurransen, eller kanskje det blir noen andre som vinner. Har dere tenkt på det?
 - Det kommer ikke på tale! Malvina svarte uten å tenke seg om. - Jeg er helt sikker på at Sam kommer til å vinne!
 - Vet du hva, sa Klara. - Vera har rett! Dette er en konkurranse, så la oss konkurrere! Måtte den beste vinne!
 - Greit! Malvina var enig. - La dommerne avgjøre saken!

De andre trakk et lettelsens sukk, stormen roet seg og alle kunne ta kveld.

Morgenen etter, før hun dro ut, rullet Klara raskt bort til Waldemar.

- Waldemar, hør her. Du har alltid så mange gode ideer. Hva synes du Leo burde kle seg ut som til karnevalet? Jeg har tenkt på det i hele natt, men ikke kommet på noe originalt.

- Du vet at jeg alltid er glad for å hjelpe til, svarte Waldemar med et smil. - Og akkurat nå var du veldig heldig, fordi i går kom Walter med noen aluminium-sylindre fra en av resirkuleringsdunkene. De er lette og skinnende blanke, vi kan lage et flott robotkostyme av dem!

- Leo kledd ut som robot? Klara tenkte på Waldemars ide. - Små gutter elsker jo roboter! Du er super, Waldemar, jeg visste at du ville komme på noe kjempebra! ropte hun, og stormet ut til resirkuleringshallen så hun kunne lage kostymet før hun måtte på jobb.

I mellomtiden lå heller ikke Malvina på latsiden. Hun hadde fikset og ordnet på noe sammen med Wanda og Wilma i verkstedet hele morgenen.

Den kvelden var Klara og Malvine de aller siste som rullet tilbake til miljøstasjonen. Da de kom til garasjen, så de til sin forbauselse at alle hadde samlet seg rundt Goliat. De ble enda mer forbauset da de la merke til at den hengslete kranbilen holdt to fantastiske kostymer i spaken sin. Alle så beundrende på dem. Det skinnende robotkostymet og en sylindreformet reklamesøyle dekket med fargerike plakater var virkelig både originale og fantasifulle.

- Hva har du gjort, Goliat? De skal jo ikke vises frem før på kostymballet! Malvina var den første som sa noe, og hun var irritert.

- Unnskyld, det visste jeg ikke! svarte Goliat med et overrasket uttrykk i ansiktet. - Jeg ville ikke gjøre noe galt! Jeg kikket inn i resirkuleringshallen for å se om jeg kunne finne Vera der. Da jeg snudde meg for å lete videre, så jeg to ting som var dekket til med laken, og som ikke hadde vært der tidligere. Jeg ble nysgjerrig og ville se hva som var under lakenene, og det var da jeg fant disse. Jeg tenkte at jeg ville vise dem til de andre også.

- Det gjør ingenting om vi har sett kostymene. Det er uansett dommerne som avgjør hvem som vinner, sa Vera for å hjelpe ham.

Alle dro hver til sitt, bare kostymene ble igjen i midten av garasjen. Klara sto tankefullt og studerte dem.

- Malvinas reklamesøyle er veldig fin. Faktisk litt for fin. Hva om dommerne liker den bedre enn robotkostymet jeg lagde til Leo? Den stakkars gutten kommer sikkert til å bli skuffet hvis han ikke vinner..jeg kan ikke svikte ham. Jeg må finne på noe annet. Noe som er enda mer kreativt enn denne! Men jeg må gjemme det kostymet mye bedre, slik at Goliat ikke finner det! tenkte hun for

seg selv.

Malvina klarte ikke å kvitte seg med synet av de to kostymene som hang ved siden av hverandre. Det var ikke for ingenting at de to avfallsbilene var så like, akkurat som tvillinger, og til og med nå tenkte de likt.

- Hvem sitt kostyme kommer dommerne til å like best? Hvilket ble best, reklamesøylen eller roboten? Huff, den roboten glitrer for mye! Den ser veldig bra ut med de der gamle antennene på hodet, jeg ser at de til og med har limt på den taster fra et gammelt tastatur. Klara har alltid geniale ideer, jeg må ta meg sammen og lage et annet kostyme til Leo. Det er ikke mye tid igjen, jeg må også finne et hemmelig gjemmede slik at det kan bli en stor overraskelse, og ingen må vite at jeg skal lage et nytt kostyme! tenkte Malvina.

Dagene gikk fort frem mot karnevalet. En ettermiddag kom Willy begeistret tilbake til miljøstasjonen.

- Jeg er så glad for at dere har hjulpet Leo og Sam, sa han til Klara og Malvina. - Men det er noen andre som trenger hjelp. I morges, da jeg jobbet på lekeplassen, hørte jeg tilfeldigvis hva barna snakket om. De snakket om en liten gutt som heter Felix, som bor i Forglemmegei-gata, som fremdeles ikke har noe kostyme. Kan dere være så snille og hjelpe ham også?

- Selvfølgelig, ropte Malvina entusiastisk. - Kom, jeg skal vise deg noe. Jeg fant dette i en klesinnsamlingskontainer i går. Hun dro ham med til baksiden av garasjen.

- Oi, dette er flott! Det ser akkurat ut som klærne til en rockestjerne. Vi trenger bare å reparere det litt her og der, og finne en gitar! Willy var overlykkelig.

Så snart de var ferdige, hang Malvina kostymet på spaken sin og for avgårde til Forglemmegei-gata slik at Felix skulle få det i tide.

Endelig var dagen kommet, dagen de alle hadde ventet på. Kostymballet. Avfallsbilene fra miljøstasjonen hadde gjort en utmerket jobb. Torget lå rent og ryddig og ventet på barna, og alle dekorasjonene skinte i lyset fra lyktene.

Avfallsbilene stilte seg opp på rekke og rad på ene siden av torget for å vente på paraden. Det var alle slags kreative og vakre kostymer i paraden, fra klovner og soldater til prinsesser og små valper. Wilma og Wanda stirret intenst med frontlyktene for å se om de fikk et glimt av Sam eller Leo et eller annet sted, den mest skinnende roboten og den mest fargerike reklamesøylen.

Det var akkurat da Klara rullet bort til dem, med en liten, rød bil ved siden av seg.

- Har dere det gøy? Hun så muntert på dem begge. - Hvordan er festen? Jeg ble ikke ferdig med

kostymet før nå! Men jeg ser at Malvina var litt sent ute, hun og. Hun pekte på den andre avfallsbilen, som akkurat da kom spent bort til dem.

- Hei alle sammen! Beklager at vi er sene, men vi hadde litt arbeid igjen. Malvinas blikk møtte gatefeierens. Han gikk ved siden av henne med en overall merket «Miljøstasjonen», og dro en gigantisk avfallsdunk etter seg.

- Hjelp meg, dette høres ikke bra ut, sa Walter og snudde seg bekymret mot dem. - Kan vi ikke holde fred her engang? Hva har skjedd?

- Ikke vær så bekymret, sa Malvina og smilte til ham. - Vi har allerede tatt oss av alt. La oss heller se på deltakerne! Jeg lurte på hvem som vinner premien for det mest kreative kostymet i år! Hun så seg rundt med et utfordrende blikk.

- Vi vinner, selvfølgelig, svarte Klara. - Jeg ser ikke kostymet ditt. Hvor har du gjemt Sam? Turte du ikke å ta ham med? spurte hun og snurret triumferende rundt sin egen akse. Mens hun snurret, kom hun uheldigvis til å dytte den lille, røde bilen som sto ved siden av Malvina. Den vaklet først faretruende, og falt på siden. Det strømmet små, hvite ting ut på bakken fra baksiden av bilen. Det var da de la merke til skiltet på siden av den, der det sto «Popcorn» Den hvite haugen på bakken ble større og større. Malvina gispet etter luft.

- Det var kostymet mitt, ropte hun. - Du har akkurat ødelagt det! Du gjorde det med vilje, ikke sant?

- Se, ropte Wilma begeistret. Alle snudde seg og så i den retningen hun pekte. I alt livet hadde de ikke lagt merke til at musikken hadde stoppet. Stillheten senket seg over torget, og alle barna hadde samlet seg rundt den veltede røde bilen. Da kom den lille gatefeieren som sto ved siden av Klara frem og hjalp den lille, røde bilen opp fra bakken. For å være mer nøyaktig, han hjalp barnet som var inni bilen. De smilte til hverandre, og noen ropte plutselig:

- Men Sam er gatefeieren! Dette er kostymet hans! For en fantastisk ide! Summingen ble høyere og høyere, men de kunne tydelig høre stemmen til et annet barn:

- Se på den lille bilen! Der, bak vindusviskerne! Det er jo Leo! Men dette er urettferdig! Dere må ha planlagt dette, ikke sant? Dette var ikke engang en ulykke? Det var en skikkelig god ide!

Leo og Sam svarte ikke, de sto bare og smilte bredt til hverandre. Så begynte gatefeieren rolig å feie opp popcornet som lå strødd utover bakken, og kastet det i avfallsdunken. Barna som sto rundt dem begynte å juble.

- Har du sett på maken, hvisket Klara til Malvina. - De tror faktisk at vi har gjort dette med vilje! At vi planla å strø popcorn overalt og at guttene var med på det!

I mellomtiden hadde musikken begynt å spille igjen, og alle barna begynte å danse rundt dagens stjerner.

Noen timer senere senket mørket seg over garasjen på miljøstasjonen. Klara fikk ikke sove. Denne gangen var det ikke fordi Walter plaget henne med snorkingen sin, men dagens hendelser på karnevalet holdt henne våken. Hun så for seg kveldens høydepunkt igjen og igjen, de to strålende barneansiktene som holdt to skinnende pokaler i hendene. På pokalene sto det: «Mest kreative kostyme».

Hun hørte en lav lyd, og gjettet at Malvina også lå våken. Forsiktig, så hun ikke skulle vekke de andre, rullet hun bort til henne og hvisket:

- Ikke vær sint på meg, jeg var så dum! Jeg skammer meg slik over at alt jeg klarte å tenke på var konkurransen! Jeg oppførte meg veldig dårlig.

- Jeg er ikke sint på deg, hvis du ikke er sint på meg, hvisket Malvina tilbake. - Jeg var ikke noe bedre enn deg. Vi skulle ha samarbeidet helt fra begynnelsen av, og ikke kranglet. Det er bra at barna er smartere enn oss!

- Og så bra at jeg nesten ødela kostymet ditt, la Klara ertende til.

SLUTT

